

Mogen wij u voorstellen:

MARIA DE LANNOY

„Ja... wat ik denk over de eigenschappen die goede jeugdlectuur moet bezitten? .. Een jeugdboek met zedenpreek is uit den boze, want dat zal afstoten... Een vlot en vrolijk boek zonder een enkele opvoedende gedachte is waardeloos. Goedkope, aardig uitgegeven kinderboeken kunnen er zo verleidelijk uitzien, maar pas dan op! Zo'n kleurig bandje, waarvan men de inhoud niet kent, kan het spek van de muizeval zijn. Wie kinderboeken moet kiezen, denke aan zijn verantwoordelijkheid. Het kind is te waardevol om het te laten misleiden of vervlakken door het egoïsme van would-be-schrijvers en de commerciële belangen van uitgevers...”

De schrijfster die zo al pratende ons haar mening geeft over dit belangrijke onderwerp is niet bepaald een „groentje” in het vak. Mevrouw Van Rompaey — als schrijfster preferceert ze haar meisjesnaam: *Maria de Lannoy* — publiceert reeds vanaf 1915, al heeft ze niet van 't begin af voor de jeugd geschreven. Na haar studies op velerlei gebied aan de katholieke Vlaamse Hogeschool voor Vrouwen debuteerde ze op 25-jarige leeftijd als dichteres, maar twee jaar later — in 1917 — werd een prijsvraag voor een origineel kinderverhaal aanleiding om ook eens iets in die richting te proberen. „Echte Vlaamse kinderlectuur hadden wij zo goed als niet”, vertelt zij. „Ik was opgevoed met Nederlandse en vertaalde kinderboeken en ik verafschuwde de kinderachtig vertelde grotemensen-verhalen,

die men ons hier in Vlaanderen — zelfs als prijsboek — voor kinderboeken opdiste. Wel had ik reeds het verlangen gekoesterd eens een ècht kinderboek te publiceren maar... ik vond geen uitgever. Toen zond ik een verhaal in voor die prijsvraag, *Zonneprins* heette 't en ik kreeg de prijs. Lode Baekelmans — toen bibliothecaris in Antwerpen — feliciteerde mij met dat succes en spoorde mij aan me in dit genre te specialiseren...”

En dat is haar gelukt.

„Gemakkelijk was dat niet... Verzen, die ik ook toen bleef schrijven, kreeg ik gemakkelijk geplaatst, maar kinderboeken niet! Toch zette ik door: Dichters (van mijn gehalte) hadden wij bij de vleet, maar jeugdschrijvers niet. Dus gaf ik het dichten er aan, hoewel niet zonder strijd... mijn vrienden vonden het maar

een afdwaling. En terwijl mijn vriendin Alice Nahon meer en meer roem verwierf met haar verzen, schreef ik kinder verhalen die geen uitgever vonden! Ik was echter koppig en... de aanhouder won. Het duurde vrij lang eer ik op dreef kwam met uitgeven, maar eenmaal vertrokken ging het vanzelf en ik kaapte verschillende malen prijzen weg, zoals met *Bezelmkrelis* die in 1932 de Prijs van de Provincie Antwerpen kreeg en *Rozemarie* in 1936 de Prijs van de Vlaamse Provinciën...

We kijken naar de mooi en fleurig uitgegeven boeken die de schrijfster ons voorgelegd heeft... *Christa*, de *Marleentjesreeks*, voor de oudere meisjes vanaf 12 jaar, de *Rozemarie-serie* voor meisjes tussen 8 en 12 en nog een heel stel voor jongens en meisjes tussen 7 en 12.....

Maria de Lannoy volgt onze blik en voorkomt onze bewonderende goedkeuring... „Ja, ze zien er goed uit, die uitgaven van Sheed & Ward, echt wat ik de kinderen gun: niet alleen een boek met een goede inhoud, maar ook uiterlijk verzorgd. Ik heb de Hollandse boeken niets meer te benijden, maar dat is ook wel eens anders geweest! Tot mijn verdriet werden mijn boeken vroeger goedkoop uitgegeven, meestal door „De Goede Pers” te Averbode. Aan het mooiere en duurere boek, zoals men die in Holland zo veel had, was men nog niet toe... Het is echter de grote verdienste van „De Goede Pers” geweest dat men hier — juist door hun goedkoopte — de boeken kocht en las.”

— En, mevrouw, voor welke leeftijd schrijft u nu het liefst?

„Wel, dat is nu moeilijk te zeggen: Ik heb, geloof ik, al een dertigtal boeken geschreven en mijn liefste is gewoonlijk mijn laatste geweest, of dat, waar ik aan werk. Voor *Puk* (een mussengeschiedenis) heb ik echter wel een voorliefde behouden als boek voor de kleintjes. Van mijn meisjesboeken hield ik tot nu toe het meest van de *Marleentjesreeks*. Nu ik echter aan een boek voor grotere meisjes werk (vanaf 16 jaar) geloof ik dat dit me toch weer liever is”... Ze lacht eens en zegt dan: „Eigenlijk ben ik een beetje als een moeder die van al haar kinderen houdt, maar van elk op een speciale manier...”

Het wordt tijd dat we Kapellen (bij Antwerpen) weer gaan verlaten, want Maria de Lannoy heeft nog andere besognes: Ze werkt mee aan het kinderuurtje van het N.I.R. en er ligt nog heel wat werk voor haar te wachten, want ze denkt er nog niet aan uit te scheiden met schrijven. Toch uit ze nog even haar vrees die de ongekende bloei van het jeugdboek in Vlaanderen niet weg kan nemen: de vrees, dat een niet-verantwoorde overproductie door alle mogelijke „knoei-boeken” de leeslust wel eens zeer spoedig zou kunnen verzadigen.

Inderdaad, haar roeping als jeugdschrijfster vat ze wel hoog op, Maria de Lannoy. Ze beschouwt het als een genade de jeugd iets te mogen schenken... een vergoeding misschien voor de dingen die haar in dit leven onthouden werden: het moederschap bijvoorbeeld en een goede gezondheid. Moge zij die roeping nog lang vervullen!

